

Νικηφόρος Βυζαντινός

Άσματα Νεκρικά

Ποίησης

Εν Αθήναις, 2018

*Αφιερώνεται
Στον προστάτη και παραστάτη μου
Άγιο Εφραίμ τον εν Νέα Μάκρη.*

*Στην μητέρα μου, “mia terra”.
Την πρώτη μας πατρίδα.*

Στον ήρωα της καθημερινότητας πατέρα μου.

Σε σένα που διαβάζεις αυτό το βιβλίο.

MEMENTO MORI

*Θυμήσου τον Θάνατο
(Λατινικό ρητό)*

© 2018 τα πνευματικά δικαιώματα ανήκουν στον Παναγιώτη Χατζηγεωργιάδη. Οιαδήποτε αντιγραφή δημοσίευση και αναδημοσίευση, απαγορεύεται, δίχως την έγγραφη άδεια του συγγραφέα.

ISBN: 978-618-00-0444-1

*“Πόσο γελοία και ανώριμη
η ανθρώπινη φύσις. Εμπιστεύεται
μιάν αβεβαιότητα όπως η ζωή και φοβάται
μιάν βεβαιότητα ως ο Θάνατος”*

Νικηφόρος Βυζαντινός

Πίνακας Περιεχομένων

Προλογικόν σημείωμα

Ποιήματα

1. Αγαπώ
2. Η νεκρή μου φίλη
3. Ενθάδαι κείται
4. Κάποτε...
5. Στο Κάστρο
6. Σκιές του Χθές
7. Ο χάσκων λάκκος
8. Είς ψυχὴν νεανίσκης
9. Ἦρθες κι απόψε
10. Ὑπαρξίς
11. Memento Mori
12. Στον τάφο σου
13. Φρικτά ονειροφαντάσματα
14. Η πλάση γύρω
15. Πως θέλω να πεθάνω
16. Πηγαίνουμε κι ερχόμαστε
17. Βρυκόλακας
18. Χαμένος χρόνος
19. Στοιχειό
20. Ζωή
21. Στον κήπο
22. Απολογισμός
23. Επίγραμμα Νεκρικών
(στον Περικλή Γιαννόπουλο)
24. Άραγε
25. Εν τω κοιμητηρίω
26. Οι Παιδούλες

Προλογικόν Σημείωμα

Οι καιροί μας.

Καιροί ηθικής και πνευματικής απαξιώσεως. Καιροί όπου οι κοινωνίες μετασχηματίζονται με γοργούς ρυθμούς σε “κάτι άλλο”. Αυτό το κάτι το οποίο όλοι συναισθάνονται πως συμβαίνει, είναι ένα μεταίχμιακόν σημείον. Μεταίχμιον αναμεταξύ του “παλαιού” και του “νέου” κόσμου, ενός κόσμου που νομίζει ότι αναγεννάται αντιστεκόμενος στις παλιές διαχρονικές αξίες και μόνον. Και τέτοια ήταν κάποτε η αξία του Θανάτου στις ζωές των ανθρώπων. Αξία θεμελιώδης η οποία σε βοηθά να αντιμετωπίσεις τις ημέρες σου επάνω στην γη.

Οι δοξασμένοι πρόγονοι μας πίστευαν στην αξία της έντιμης ζωής, στον Θάνατο την κατάλληλη στιγμή, την πλέον δοξασμένη για το άτομο, στον Θάνατο ως μεταίχμιο και ως σημείο δόξας και βραβείου για τους δυνατούς, για όσους έχουν πλήρη συναίσθηση της προσωρινότητας της ύπαρξής τους. Αυτή είναι και μία εκ των πλέον θεμελιωδών διαφορών του σημερινού “σύγχρονου κόσμου” σε σχέση με τον αρχαίο γνωστό μας κόσμο. Το γεγονός του τρόπου της θέασης του σημαντικότερου έπειτα από την γέννηση γεγονότος στην ζωή ενός ανθρώπου, την ώρα του Θανάτου του.

Για το σημερινό φοβικό άνθρωπο των μεγαλουπόλεων, ο Θάνατος είναι κάτι το αποτροπιαστικό στην όψη ζήτημα, είναι ένα ζήτημα – ταμπού, το οποίον δεν μπορεί καν να συζητείται δημοσίως. Σε όσους συμβαίνει, τους συμπονούμε μόν καθώς και τους οικειούς τους, αλλά ως εκεί.

Ανατρεφόμεστε με τον φόβο για τον Θάνατο και με την πεποίθηση πως δεν μπορεί να μας αγγίξει.

Το γεγονός της φοβικής αυτής στάσης του σύγχρονου ανθρώπου απέναντι στο μόνο σίγουρο γεγονός μιάς ζωής που όπως

γράφω συνοψίζεται κάπου στο ρητό “Όστις ήλθεν, αναγκαστικώς απελθέτω”, αυτοκαθορίζει και την στάση του ατόμου απέναντι στα διαστήματα της ανυπαρξίας (ή της ύπαρξης σε άλλες σφαίρες συνειδητότητας για άλλους) και αυτού του φαινομένου το οποίο συναποφασίσαμε να ονομάζουμε “ζωή”.

Ζωή εδώ όχι με βιολογικούς όρους, αλλά με βάση την ποιότητα της, την κοσμοθέαση της, καθώς και τις συνδιαμορφούμενες απόψεις ατόμων και κοινωνιών. Το ποιός ορίζει την “ζωή” αποτελεί μία τεράστια συζήτηση απο μόνη της ως θέμα. Γενικώς οφείλουμε να επανακαθορίσουμε μια σειρά απο θεμελιώδεις έννοιες, οι οποίες έχασαν το πρότερο νόημα τους, ελέω νεοτεροικότητας. Είναι όμως πραγματική η αλλαγή μας, εφόσον συμβαίνει ως αντί – δράση στο “παρωχημένο” και το “παλαιό”; είναι αυτή η ορθή αιτία και δικαιολογία ώστε ο άνθρωπος να μετασχηματίζεται σε κάτι το οποίον ουδείς γνωρίζει το που πηγαίνει; είναι πάντοτε το “νέο” καλό;

Σας αφήνω ως οφείλω, να βρείτε εσείς τις απαντήσεις.

Αναφορικά δέ για το έργο το ίδιο τώρα, οφείλω μερικές διευκρινήσεις. Το έργο μορφολογικά αποτελείται απο είκοσι έξι ποιήματα σε έμμετρο ύφος και μονοθεματική διάθεση με αιτία. Το συγκεκριμένο πόνημα ασχολείται με τον ΘΑΝΑΤΟ ως το σταμάτημα αυτής της ύπαρξης καθώς και τον ρόλο που παίζει ή θα έπρεπε να παίζει η σκιά του στις ζωές μας. Δεν πρόκειται για ένα εύκολο έργο για τους πολλούς μόνο και μόνο λόγω του θέματος του, αλλά θεωρώ πως μέσα σε τούτη την λαίλαπα των ανούσιων “αλλαγών για την αλλαγή” οφείλει κάποιος, να καταδείξει και να μιλήσει για κάτι που ουδείς αγγίζει, διότι καίει συνειδήσεις και προβληματίζει. Διότι αλλάζει το πρίσμα θέασης ως οφείλει ένα έργο τέχνης, για ένα καίριο ζήτημα, κοινό σε όλους τους ανθρώπους διατοπικά και διαχρονικά.

Σκοπός μου δεν είναι να εκδώσω ένα ακόμη βιβλίο ποίησης το οποίο θα με εντάξει ίσως ευκολότερα σε κάποια λογοτεχνι-

κή λέσχη, αλλά το να διαμαρτυρηθώ για οτι συμβαίνει γύρω. Ως ένα έργο διαμαρτυρίας ενάντια στον υλισμό του σήμερα που ξεχνά το σημαντικότερο μετά την ζωή γεγονός του ανθρώπου – καταναλωτή, του *homo catanaloticus*. Θα ήθελα να θεωρηθεί τούτο εδώ το μικρό πόνημα μου και θα αποτελέσει ευχής έργον αν ημπορέσει να μεταφερθεί το μήνυμα μου, αυτούσιο, δίχως παρερμηνείες ύφους παιδαριώδους και με αντιμετώπιση “ελαφρά τη καρδιά”.

Τυπικά ομοιάζει ως και νεκροφιλική αυτή η μάζωξη των στίχων έπειτα απο την μονοθεματική αναφορά στον Θάνατο καθώς και η επιλογή του ύφους η οποία παραπέμπει σε ποιητικά σχήματα άλλων εποχών. Αυτό θα δει ο αδαής ή ο κακεντρεχής άνθρωπος και απο αυτούς είναι γεμάτες οι ζωές μας.

Ουδεμία σχέσις. Λατρεύω την ζωή και για αυτό ενθυμούμαι πάντοτε πως το γεγονός του Θανάτου, είναι εμπρός μου ώστε να μου υπενθυμίζει πως δεν είμαι αιώνιος τουλάχιστον στην παρούσα μου μορφή.

Τούτη η σκέψη, τούτη η ενθύμηση, με βοηθά να αντιμετωπίσω τις δυσκολίες που όλοι ζούμε και την σκληρή καθημερινότητα, διότι όπως γράφει ο λησμονημένος εθνικός μας ποιητής, Ανδρέας Κάλβος σε επιστολή του προς τον στρατηγό Λαφαγιέτ, ένα έθνος το οποίον αντικρίζει με θάρρος τον τάφο του δεν ημπορεί να νικηθεί. Το ίδιο ισχύει και για το άτομο.

Σκεφθείτε, αναθεωρείστε, ζήστε με ουσία.

Αθήνα, του 2018.

Πάνος Χατζηγεωργιάδης

Μουσικοσυνθέτης, Λογοτέχνης, Δημοσιογράφος

Member of Performing Rights Society, London, U.K.

Άσματα Νεκρική

Αγαπώ

Αγαπώ, τις θλιμμένες υπάρξεις
που αγάπη ποτέ τους δεν βρήκαν καμιά
που κανείς δεν αγκάλιασε με του έρωτα πράξεις
που χαθήκαν για πάντα, στην βουβή ερημιά.

Αγαπώ τις νεκρές που ποτέ δεν θυμούνται
που στην ζήση περάσαν σαν σκιές μονομιάς
που κανείς δεν γνωρίζει την γωνιά που κοιμούνται
και που έσβησαν ήσυχα, στην σιγή της νυχτιάς.

Αγαπώ τα μνημεία που απο κάτω τις κρύβουν
που για πάντα σφαλίσαν τα όμορφα τους τα μάτια
και τους τάφους αυτούς που αιώνια θα πνίγουν
ότι ο θάνατος σύντριψε ξαφνικά σε κομμάτια.

Αγαπώ. Αγαπώ, τα σφιγμένα τους χείλη
έτσι νιώθω πως πρέπει να κάνω
γιατι εγώ κι αν απόψε πεθάνω
ποιον θα έχουν αγάπη να στείλει !

Η νεκρή μου φίλη...

(Σε μίαν αυτόχειρα)

Μόνος με τις σκέψεις κάποιο κρύο βράδι
μέσ στην κάμαρα μου μέσα στο σκοτάδι
ένωσα εσένα που ρθες απο αλλού
να μου ψιθυρίσεις λόγια του μυαλού.

Στάθηκες αντάμα και κοιτάζοντας με
μ ένα παγωμένο, δάκρυ να κυλά
άρχισες να γράφεις, δίχως να χεις χέρια
πάνω στο χαρτί μου κάτι απ τα παλιά.

Έρθες και απόψε πάλι για να κλάψεις
για τον έρωτα σου που σβησε πικρά
που σε πνίγει πάντα κείνη η θύμηση του
κι αν τυχόν ακόμα για εσέ ρωτά.

Ω, νεκρή μου φίλη χάθηκες για πάντα
μέσα στο σκοτάδι, μέσ την ερημιά
παντά προδομένη θα γυρνάς τα βράδια
θύμα της αγάπης που μας ξεγελά !

Ενθάδε κείται

*Κάποιο υγρό απόγευμα του Φθινοπώρου
με όψη άχρονου οδοιπόρου
πήρες την ατραπό που οι ζωντανοί φοβούνται
τον δρόμο που στα πλάγια του, όλοι οι νεκροί κοιμούνται !*

*Σε λίγο τίποτα απο σέ δεν θα χει απομείνει
παρά το φάντασμα που θα κρατά το παγωμένο σου το χέρι
πονετικά και στοργικά με μόνο του σκοπό το να σε φέρει
στη χώρα που κάθε ελπίδα σβήνει.*

*Και σύ κοιτάζοντας προσεκτικά το παρελθόν σου
αναμοχλεύοντας τις μέρες σου επί γης
δε θα βρεις παρά ψήγματα σιγής
πιο θλιβερά και απο το θλιβερό παρόν σου.*

*Και σαν οι ζωντανοί θρηγούν
διαβάζοντας το “Ενθάδε κείται”
ω, δύστηχοι πόσο αγνοούν
πως είναι προτιμότερο πολύ, εκ μιάς ζωής που αγνοείται !*

Κάποτε...

Αιώνες πέρασαν πολλοί απ τ όνειρο της ζήσης
που μοιάζει μ όνειρο σκιάς που σκέπασε η λήθη
θολό, πικρό και θλιβερό είν το νερό της βρύσης
που ο χάρος κερνά τους ζωντανούς και των νεκρών
τα πλήθη !

Δεν θα σ αγγίξει πιά κανείς
στι έζησες λησιμόνει
γονιός, αδέρφι, συγγενείς
σ έχουν αφήσει μόνη.

Ολόγυρα σου τώρα πιά δεν θάλλουν μυρωμένα
τα άνθη εκείνα του αγρού, που τόσο αγαπούσες
δυό πέτρες, μιά ταφόπλακα σκεπάζουνε θλιμμένα
στι απο σένα απέμεινε, σαν κάποτε όταν ζούσες.

Δεν θα στολίσει πιά κανείς, το όμορφο κεφάλι
και δεν θα πάρεις ποτέ πιά μεγάλους περιπάτους
Ελπίδα μόνη έμεινε, η ανάσταση και πάλι
σαν τριγυρίζεις μοναχή, θνητή στους αθανάτους !

Στο Κάστρο...

*Λεπτή και λυγερόκορμη
εφάνηκες εμπρός μου
μ απόκοσμη την ομορφιά
ως φάσμα μιάς νυκτός μου.*

*Τα βήματα σου χάθηκαν
στο πρώτο φώς της μέρας
έσβησες, χάθηκες ξανά
ως παγερός αγέρας.*

*Πάλι και πάλι έρχεσαι
τους ζωντανούς να νιώσεις
απο την μαύρη μοίρα σου
τι θές για να γλιτώσεις.*

*Αυτό που θές δεν γίνεται
κανείς μας να σου δώσει
δεν το μπορεί ο ζωντανός
να σε ξανασκοτώσει !*

Σκιές του χθές

Κάθε βραδιά που νύχτωνε, νάτες κοντοζυγώνουν
μονάχες πιά ικετευτικά το χέρι σου απλώνουν
τυφλές τις άφησε να πορευτούν ο πιο κακός εχθρός τους
ζητώντας μές το σκότος τους να γίνεις οδηγός τους.

Πίκρο φαρμάκι σου ζητούν της λήθης, να ξεχάσουν
απο του άδη τον καημό, θέλουν να ξεποστάσουν
μα είν πικρός ο δρόμος τους, σκληρός και λυπημένος
στα μάτια εμάς των ζωντανών βαριά καταραμένος.

Δε νιώθουν πιά, δεν αγαπούν μονάχα ψυθιρίζουν
σε τι κακό να έφταιξαν και μόνες τριγυρίζουν
Φρικτά ονειροφαντάσματα με παγωμένο βλέμμα
στέκουν ακίνητα, βουβά πνιγμένα μές το ψέμα.

Κοιτάζοντας τα σκιάζεσαι και τρέμεις απ την σκέψη
μήπως και μέσα σου ξανά ο τρόμος ζωντανέψει
μη κάνεις λάθη σαν κι αυτές κι ο χάρος σ ανταμώσει
κι απ τα δικά σου κρίματα κανείς δε σε γλιτώσει !

Άσματα Νεκρικά

Ο χάσκων λάκκος

Ζωή μικρή, ζωή πικρή
ως γέφυρα Θανάτων
γοργά γοργά μας οδηγείς
στον έρημο τον δρόμο
που ναι για μένα μόνο !

Κι εγώ που αναρωτήθηκα
τι τάχα να σημαίνει
η άδικη ειμαρμένη
εκείθε με τραβά.

Απο της ζωής το φίλημα
στον τάφου το σκοτάδι
θα πέσω κάποιο βράδι
δίχως να το σκεφτώ.

Ο χάσκων λάκκος
που στέκει εμπρός μου
δεν είναι άλλου
παρά μόνον δικός μου !

Εἰς ψυχὴν νεανίσκης

(Επίγραμμα νεκρικόν ἐξαιρετικῶς αφιερωμένον)

Ὡς ἄνθος, ἔτεινες τὴν κεφαλὴν δια να θάλλεις
καὶ ὡς ψιλόβροχον ἐπότισες τὴν γῆν
μα πρὶν προλάβεις, εἰς ζωὴν να ξεπροβάλλεις
αἴφνης εχάθεις δια παντός μίαν χαραυγὴν.

Ὅπου βαδίζεις πλέον πιά να μὴν φοβείσαι
οὐδεὶς ἐκφεύγει τούτης δώ της διαδρομῆς
οτι κι αν βίωσες, γλυκῶς να ενθυμείσαι
πως εἶναι δῶρον καὶ μία ἡμέρα της ζωῆς !

Ἦρθες κι απόψε

Πάει καιρός, περίμενα
με προσμονή στα χείλη
μικρή μου, άγνωστη γνωστή
αποθαμένη φίλη.

Απόψε ήτανε θαρρώ
πάνε μυριάδες χρόνια
μα εσένα δεν σε άγγιξαν.
το ξαναζεις αιώνια.

Ἦρθες κι απόψε να μου πείς
τον πόνο που σε πνίγει
αν σε αγάπησε κανείς
ή αν όλοι ησαν λίγοι.

Ένα μονάχα σου απαντώ
κι αυτό μη σε τρομάξει
Ο κόσμος τούτος ο πικρός
ποτέ του δεν θ αλλάξει !

Άσματα Νεκρικά

Ύπαρξις

Πέρασες πιά στην απραξία
μνημείον έρωτος θολό
υπάρχεις στην ανυπαρξία
και στο θλιμμένο μου μυαλό.

Σ' ένα μυαλό που χει σασίσει
απο του πόνου την πληγή
και μιάν καρδιά που χει ραγίσει
φυλακισμένη στην σιγή.

Το κρύο μάρμαρο αγγίζω
σου μνήματος σου τη μεριά
κι αναρωτιέμαι αν αξίζω
να ζώ σ' αυτήν την ερημιά.

Τι άλλο πιά για να ελπίσω
για με θα ζείς παντοτινά
Θα υπάρχω μόνον για να σβήσω
και να σε βρώ πάλι ξανά !

Memento Mori

*Τις στιγμές τις τελευταίες του Θανάτου να θυμάσαι
κι που οι δαίμονες πασχίζουν με τους άγγελους αντάμα
την ψυχή σου ποιός θα κλέψει κάποια ώρα που κοιμάσαι
και την ώρα που προσμένεις να συμβεί σε εσέ το θάμα.*

*Κεί που ο Χάρος, θα σε σέρνει απο τ άσπρα τα μαλλιά σου
έχοντας σου αφαιρέσει την πνοή και την μιλιά σου
και στην βάρκα του σε σπρώξει μέσα στην αχερουσία
που γυμνό θα σ έχει δέσει δίχως ίχνος περιουσία.*

*Και την ώρα την μεγάλη που το σκύβαλο σου όλοι
στα κρυφά θα ψαχουλεύουν τ άχρηστο σου πορτοφόλι
κι έπειτα θα το κηδεύσουν κλαίγοντας, μέσα στην γη
και τα γέλια τους θα πνίγουν μέσ του πόνου την σιγή.*

*Ω, μηδέποτε λησμόνει την τραχιά εκείνην ώρα
που την ζήση θα αφήσεις για την αντιπέρα όχθη
με την σκέψη σου αυτή ως το τέλος σου προχώρα
μην τυχόν και πάν αδίκως οι του βίου σου οι μόχθοι !*

Στον Τάφο σου

Πέρασα πάλι απο εκεί όπου κοιμάσαι
κάποιαν νυχτιά μέσα στο κρύο του Χειμώνα
μα έχεις χαθεί απο καιρό και δεν θυμάσαι
εκεί μετρά ίδια η στιγμή με τον αιώνα.

Ο τάφος σου, μικρός χορταριασμένος
που χει πολύ καιρό να στολιστεί
στέκει μονάχος, σιωπηρός και λυπημένος
θαρρείς κι εκείνος έχει πιά απελπιστεί.

Φύγε μακριά της μου φωνάζουν όλοι οι γύρω
είναι νεκρή ποτέ της δεν μπορεί να νιώσει
μα αμετανόητος εγώ πάλι θα γείρω
στο κρύο μάρμαρο που σ έχει περιζώσει.

Είν οι νεκροί καμιά φορά που μας βαστούνε
μέσα στη λαίλαπα ετούτης της ζωής
έστω κι αν έφυγαν μακριά και δεν μπορούνε
να νιώσουν πάλι τ άγιο δώρο της πνοής !

Φρικτά ονειροφαντάσματα

Πάει καιρός που έρχονται, δίχως να με ρωτούνε
φρικτά ονειροφαντάσματα που πάντα με ταράζουν
μέξ του μυαλού τους δρόμους μου για χρόνια τριγυρνούνε
μα τώρα πιά που γέρασα πάντοτε με τρομάζουν.

Σκιές παιρνούνε βιαστικά και έρχονται και πάνε
δεν είναι φίλοι ή συγγενείς, τους νιώθω μόνο ξένους
δεν είναι ίδιοι, είναι πολλοί, ποτέ δεν σταματάνε
και μοιάζουν όλοι πιο νεκροί κι απο τους πεθαμένους.

Κάποια στιγμή το τόλμησα, τους έκοψα το δρόμο
στάθηκα εμπρός τους πιο βαρύς κι απο τον γερασμένο χρόνο
και ρώτησα όλους αυτούς, ποίοι είναι τι γυρεύουν
και γιατί διάλεξαν εμέ ώστε να με παιδεύουν.

Δεν είμαστε εμείς νεκροί, μου είπαν δίχως στόμα
μάσκες δεν έχουμε ως αυτοί, που λιώνουνε στο χώμα
είμαστε οι σκέψεις, τα όνειρα, οι ελπίδες που χαθήκαν
απ' όσους πάτησαν στη γη και τη ζωή δε βρήκαν !

Η πλάση γύρω

Τι κρίμα πλέον δεν αντικρίζεις
αυτού του κόσμου την ομορφιά
τώρα που μένεις μέσ το σκοτάδι
δίχως καμιάς αγάπης χάδι.

Πέρασες αίφνης ως του ανέμου
μιά ελαφρά γλυκιά πνοή
κι έσβησες πάλι αμέσως Θέ μου
ξάφνου μια μέρα, ένα πρωί.

Σκόρπιζες πάντα την ομορφιά σου
οτι κι αν άγγιξες πήρε ζωή
όσπου δεν άντεξε πιά η καρδιά σου
ξάφνου σταμάτησε δίχως πνοή.

Έζησες λίγο κι είπες να φύγεις
η πλάση γύρω σ αποζητά
ο χάρος βλέπεις γέλια και νιάτα
μήτε τον νοιάζουν μήτε κοιτά.

Πως θέλω να πεθάνω

Τις στιγμές που μαι μόνος και ζητώ την αλήθεια
δίχως άλλων βοήθεια, μόνο εγώ κι ο Θεός
του ζητώ να μου δείξει πως για εμέ θ' απολήξει
το παιχνίδι της μοίρας κι ο αγώνας αυτός !

Του ζητώ μιάν ημέρα αν μου πρέπει να ζήσω
να χαθώ στον αιθέρα και μακριά τους να σβήσω
και κανείς να μην ψάξει που με έχουνε θάψει
και κανένας ποτέ του δια εμέ να μην κλάψει.

Να μην ζήσω ως οι άλλοι με σκυμμένο κεφάλι
στη γωνιά που μου τάξαν όταν ήρθα επί γης
να δεχτώ τα συμβάντα να μην σέρομαι πάντα,
και να ζώ ως σκουλήκι και ως βάρος της γης !

Σύ Θεέ που γνωρίζεις των ανθρώπων τη μοίρα
και που έχεις για μέ το ταξίδι αυτό φυλαγμένο
να γνωρίζεις για μένα πως ποτέ μου δεν πήρα
οτι ακόμα ως τέλους στωικά θα προσμένω !

Πηγαίνουμε κι ερχόμαστε

Οι κήποι των νεκρών θα μου θυμίζουν
ζώες και όνειρα που πέρασαν και πάνε
και πάντα στοργικά θα μου χαρίζουν
μίαν ανάμνηση θολή όσων ξεχνάμε.

Εμπρός μας στέκει η μέρα εκείνη
που θα σβηστεί το όνομα μας
μαζί με όλα τα όνειρα μας
απ το βιβλίο της ζωής
και μείς ακίνητοι θα ζούμε
χωρίς ποτέ να ξαναιδούμε
το φώς μιάς νέας και καινούριας χαραυγής !

Πάντα παιδιά σε έναν κήπο
παίζουμε ανέμελα χωρίς σταματημό
ως της καρδιάς μας τον τελευταίο κτύπο
που απο της ζήσης θα μας βγάλει τον καημό.

Πηγαίνουμε κι ερχόμαστε
πεθαίνουμε γεννιόμαστε
δίχως καμιάν ουσία.
μ ένα κορμί προσωρινό
που χάνεται ένα πρωινό
ως μόνη περιουσία !

Βρυκόλακας

Το νιόσκαφτο δε σε χωρά
του τάφου σου το χώμα
τ' άψυχο σώμα προχωρά
για μία νύχτα ακόμα.

Ψάχνεις να πείς στους ζωντανούς
για τ' άδικο που νιώθεις
για τα σβησμένα όνειρα
της πρότερης σου νιότης.

Το πόσο σε αδίχησαν
κανείς δεν θα το μάθει
το πήρες μέσ στον λάκκο σου
και στης ψυχής τα βάθη.

Και περιμένεις τον κριτή
για να σε αναστήσει
και όλα όσα δεν έζησες.
για να σου τα χαρίσει !

Χαμένος Χρόνος

Σε κοιτάζουν μα δε βλέπουν
ούτε νιώθουν ούτε αγαπούνε
μόνον κλαίνε και λυπούνται
για την ζήση που δεν ζούνε.

Ψιθυρίζουν πιά μονάχοι
για τον χρόνο τους που χάσαν
που νικήθηκαν στη μάχη
και που όλοι τους ξεχάσαν.

Στην αντίπερα την όχθη
πάνε χρόνια που περάσαν
όλοι οι κόποι τους κι οι μόχθοι
πριν να ζήσουν τους γεράσαν .

Και ο χρόνος πάει φεύγει
χάνεται μέσ το σκοτάδι
κι όποιος την ζωή αποφεύγει
σβήνει κάποιο κρύο βράδι !

Άσματα Νεκρικά

Στοιχείο

(Στην Δούκισσα της Πλακεντίας)

Μάνα εσύ λησμονημένη
με τον καημό για το παιδί σου
κανείς πιά δεν καταλαβαίνει
την πονεμένη την ψυχή σου.

Στου Άδη τα σκοτάδια ζωντανή
κατέβηκες μ' ελπίδα χαραγμένη
μήπως κι ακούσεις ξάφνου την φωνή
που χάθηκε μέσ την αρρώστια βουτηγμένη.

Μα το βλαστάρι κόπηκε
μέσα στην καταιγίδα
το δέντρο ξεριζώθηκε
δεν έμεινε άλλη ελπίδα.

Και απο τότε τριγυρνάς
δε σε χωρά το χώμα
στοιχείο εσύ μέσ τα στοιχεία
και την ζητάς ακόμα !

Άσματα Νεκρικά

Ζωή

Τι είναι ζωή, τι Θάνατος
και ποιός μας το ορίζει
είναι ζωή ετούτη εδώ
που Θάνατο μυρίζει ;

Στιγμές στιγμές μου φαίνονται
οι ζώντες νεκρωμένοι
και οι νεκροί πως χαίρονται
που είναι πεθαμένοι.

Μου μοιάζει ο κόσμος μνήμα εδώ
δίχως καμιάν πνοή
σιχαίνομαι και να τον δώ
που δεν μετανοεί.

Να μην λυπάσαι τους νεκρούς
στον δρόμο τους πηγαίνουν
κλάψε μονάχα ζωντανούς
που στην ζωή δεν βγαίνουν !

Άσματα Νεκρικά

Στον κήπο

Απομεισήμερο στον κήπο
και μείς ανέμελες ψυχές
που φωνασκούν σε κάθε κτύπο
και ζούν αμέριμνες ζωές.

Παίζουν και τρέχουν, κυνηγιούνται
ομάδες ή μοναχικά
μισιούνται πάλι ή αγαπιούνται
αρσενικά και θηλυκά.

Κι όταν τ ανέμελα παιδάκια
θα τα μαζέψουν οι γονείς
μόνος θα μείνει πάλι ο κήπος
σαν να μην πέρασε κανείς.

Ο κήπος, η αιωνιότης
και τα παιδάκια όλοι εμείς
ο χρόνος άτεγκτος στρατιώτης
και το παιχνίδι της ζωής !

Απολογισμός

Είναι στιγμές που αναπολώ με πόνο στην ψυχή
το να μπορούσα ν' άρχιζα ξάνα απ την αρχή
να σβηνα λέει μονομιάς οτι έκανα ως λάθη
και να ξερα απ την αρχή, τα πάντα που χω μάθει.

Στο λάκκο που θα στήσουνε για να με παραχώσουν
συντρίμμι μέλλει να γενεί, το χωματένιο σώμα
τα όνειρα, οι έρωτες, οι πάντες θα προδώσουν
οτι λαχτάρησα πολύ και λαχταρώ ακόμα.

Ω φάντασμα εσύ, του πρότερου εαυτού μου
και σείς της νιότης μου τ αγύριστα τα λάθη
άλλαξα τόσο που σας φοβούμαι
κάθε που βγαίνετε απ της ψυχής τα μαύρα βάθη.

Και ο παλιός μου εαυτός θα μ αποχαιρετήσει
στην προκυμαία που απο κεί πιά γυρισμό δεν έχει
ακόμη Θέ μου και αυτός, την πλάτη θα γυρίσει
για να μου δείξει με ντροπή πως ούτε αυτός μ αντέχει !

Ἄσματα Νεκρικά

Επίγραμμα νεκρικόν

*εἰς Περικλῆν Γιαννόπουλον, οικιοθελῶς εἰς τα ἐπέκεινα
Απριλίου οκτώ 1910.*

*Αἰώνιος νέος ἐξήσες
καὶ ὡς ἀστήρ διάπτων
ὡς ἐφιππος ἐπέρασες
στην γῆ των ἀθανάτων !*

Άραγε

*Σαν ένα μήνυμα κλεισμένο σε μποτίλια
και πεταμένο μέσ στις θάλασσες του χρόνου
μοιάζει η γραφή μας, μοναχική καντριλία
πλημμυρισμένη απο τα δάκρυα του πόνου.*

*Τι τάχα νιώσαμε κανείς δεν θα το μάθει
κι εμείς θα κρύψουμε την θλίψη στοργικά
μέσ στις ψυχής μας τα ολόμαυρα τα βάθη
πίσω απ τις λέξεις θα γελάμε ειρωνικά*

*Άραγε θάρθουν να μας βρούν και μας σ ένα συρτάρι
σε ένα ράφι με παλιά βιβλία στοριωγμένο
οτι απέμεινε απο εμάς φτωχό απομεινάρι
ένα βιβλίο, μιάς ζωής, απο καιρό λησμονημένο.*

*Και κάποιος, κάποτε μια μέρα θε ν ανοίξει
κείνο το γράμμα που σκαλίσαμε στην άμμο
και η αλήθεια μας ίσως με δάκρυα τον πνίξει
μα ήταν ψέμμα τα όσα ζήσαμε δω χάμω !*

Άσματα Νεκρικά

Εν τω κοιμητηρίω

*Τα βήματα μου έσυρα εν είδει περιπάτου
πρωίαν του Σαββάτου
εν τω κοιμητηρίω
τι θέαμα γελοίο.*

*Εμπρός εφάνη γραία τις
σερνάμενη γονυπετής
ομοιάζουσα ως φάσμα
Θέε μου ω, τι πλάσμα !*

*Τον λόγον μοι απηύθυνε
αναζητούσα διεξοδον
εκ του αδιεξόδου
λησμόνει της εξόδου*

*Μα δεν υπάρχει λόγος πιά
την έξοδον να βρείτε
συντόμως και αθέλητα
θα μας ξαναερωθείτε!*

Οι Παιδούλες

(In Memoriam)

Οι παιδούλες που γελούσαν
και που έπαιζαν αντάμα
τώρα πια βουβές θα μένουν
τυλιγμένες στοργικά
μές της γης τα σωθικά.

Και στην γη την μαυροφόρα
σαν κουκλίτσες θα κοιμούνται
κι ούτε πιά που θα θυμούνται
την κακή αυτήν στιγμή
που τους πήρε την πνοή.

Με τα μάτια απορημένα
θα κοιτάζουνε θλιμμένα
την μικρή τους τη ζωή
και θα κλαίν μονολογώντας
ποιός να φταίει και τι τάχα
που σβησαν τα δυό μονάχα
έξαφνα ένα πρωί.

Και στον πλάστη θα φανούνε
και θα του ζητήσουν χάρη
κείνος να μας λυπηθεί
που τις στείλαμε στον Άδη
και το πιο βαθύ σκοτάδι
για όσα έχουν στερηθεί !

